

A SZÍNES EVOLÚCIÓS EMBERFAJTÁK

EZ AZ urantiai evolúciós emberfajták története Andon és Fonta korától kezdve csaknem egymillió évvel ezelőttig, a Bolygóherceg korán át a jégkorszak végéig.

² Az emberi faj csaknem egymillió éves, és a történelmének első fele nagyjából az urantiai Bolygóherceg előtti korszakot fedi le. Az emberiség múltjának második fele a Bolygóherceg megérkezésének, valamint a hat színes emberfajta megjelenésének idején kezdődik és nagyjából megfelel annak az időszaknak, melyet a korai kőkorszaknak neveznek.

1. AZ ANDONI ÖSLAKÓK

¹ Az ősember valamivel kevesebb mint egymillió évvel ezelőtt fejlődött ki, és bizony súlyos élettapasztalatokat szerzett. Ösztönösen próbálta elkerülni az alsóbbrendű majomtörzsekkel való keveredés veszélyét. De a tengerszint felett mintegy 9.000 méterre elterülő, sivatagos tibeti terület miatt kelet felé nem vándorolhatott; délnek és nyugatnak sem mehetett a terjeszkedő Földközi-tenger miatt, mely akkoriban keleten elérte az Indiai-világtengert; és ahogy észak felé haladt, szembekerült az előrenyomuló jéggel. De még amikor a továbbvándorlást megakadályozta is a jég, és bár a szétszóródó törzsek egyre ellenségesebbé váltak, az eszesebb csoportoknak sohasem fordult meg a fejében, hogy délre húzódjanak és az alsóbbrendű értelmi képességekkel rendelkező, szőrös, fán lakó unokatestvéikkel éljenek együtt.

² Az ember legkorábbi vallásos érzületei e földrajzi helyzetükből adódó, elzárt környezetben való elhagyatottság érzéséből fejlődtek ki — jobbra a hegyek, balra a víz, előttük pedig a jég. De e fejlődő andonfiak mégsem tértek volna vissza délre, az alsóbbrendű, fán lakó rokonaikhoz.

³ Ezek az andonfiak, a nem-emberi rokonaikkal ellentétben, kerültk az erdőket. Az erdőkben az ember mindig is csak leépült; az emberi evolúció kizárólag a nyílt területeken és a magasabb szélességi körökön fejlődött. A nyílt területek hidege és az éhség cselekvésre, találékonyagra és az erőforrások nélküli boldogulásra készítet. Míg ezekből az andoni törzsekből a jelen emberi faj úttörői lettek e zord északi éghajlattal járó viszontagságok és szükség közepette, addig a visszamaradt unokatestvéreik pazar körülmények között éltek a közös eredetüket jelentő terület délszaki erdeiben.

⁴ ¶ Ezek az események a harmadik, a földtannal foglalkozó kutatók ismeretei szerint az első, eljegesedés idején történtek. Az első két eljegesedés nem volt számottevő hatással Európa északi részére.

⁵ A jégkorszak legnagyobb része alatt Angliát szárazföld kötötte össze Franciaországgal, míg később Afrika Európával került összeköttetésbe a szicíliai földnyelv révén.

Az andoni vándorlások idején folytonos szárazföldi út vezetett nyugatról kelet felé, Angliától Európán és Ázsián keresztül Jáváig; Ausztrália azonban megint elszigetelődött, mely felerősítette a különleges állatvilág fejlődési folyamatait.

⁶ ¶ 950.000 évvel ezelőtt Andon és Fonta leszármazottai messzire elvándoroltak keleten és nyugaton is. Nyugaton áthaladtak Európán, egészen Franciaországig és Angliáig. Később keleten eljutottak egészen Jáváig, ahol a csontjait a közelmúltban megtalálták — ez az úgynevezett jávai ember — majd továbbutaztak Tasmaniába.

⁷ A nyugatra vándorolt csoportokat kevésbé vetették vissza a közös ősiüktől származó, visszamaradt fajták, mint azokat a csoportokat, amelyek keletnek mentek, és szabadon keveredtek a visszamaradt állati unokatestvéikkel. E fejlődésre képtelen egyedek dél felé sodródtak és rövidesen az alsóbbrendű törzsekkel párosodtak. Később a keverék leszármazottaik egyre nagyobb számban tértek vissza északra, hogy ott párosodjanak a gyorsan gyarapodó andoni népekkel, és ezek a szerencsétlen egyesülések biztosan építették le a felsőbbrendű emberfajtát. Az ősi települések közül egyre kevesebb tartott ki a Leheletet Adó imádása mellett. E korai, kezdetleges polgárosodott társadalmat kipusztulás fenyegette.

⁸ És mindig is ez volt a helyzet az Urantián. A nagyreményű polgárosodott társadalmak nemzedékről nemzedékre leépültek és végül elpusztította azokat az az okatlan gyakorlat, hogy engedélyezték a felsőbbrendűeknek az alsóbbrendűekkel való szabad párosodását.

2. A FOXHALLI NÉPEK

¹ 900.000 évvel ezelőtt Andon és Fonta eszközhasználo műveltsége és Onagar műveltsége a föld színéről eltűnően volt; a műveltség, a vallás, sőt még a kőszerszám-készítés is mélyponton volt.

² Ezekben az időkben sok alsóbbrendű kevert csoport érkezett Angliába Franciaország déli részéből. E törzsek olyannyira keveredtek az erdei majomszerű teremtményekkel, hogy aligha voltak emberinek tekinthetők. Vallásuk nem volt, de értettek a kezdetleges kőszerszámok készítéséhez és elég értelmesek voltak a tűzgyújtáshoz is.

³ Ezeket egy valamivel felsőbbrendű és szapora nép követte Európában, melynek leszármazottai rövidesen elterjedtek szerte a földrészen az északi jégmezőktől délen az Alpokig és a Földközi-tengerig. E törzsek az úgynevezett *heidelbergi fajta*.

⁴ A műveltségi hanyatlás e hosszú időszaka alatt az angliai foxhalli népek és az északnyugat-indiai Badonan-törzsek megőrizték az andoni hagyományok egy részét és az onagari műveltség bizonyos maradványait.

⁵ ¶ A foxhalli népek jutottak el a legnyugatabbra és sok mindent sikeresen őriztek meg az andoni műveltségből; a

köszerszám-készítési ismereteiket is jól megtartották, melyet továbbadtak a leszármazottaiknak, az eszkimók korai elődeinek.

⁶ Bár Angliában a foxhalli népek maradványait fedezték fel legutoljára, valójában ezek az andonfiak voltak az első emberi lények, akik azokon a tájakon éltek. Akkoriban a földnyelv még mindig összekötötte Franciaországot Angliával; és lévén, hogy az andoni leszármazottak korai településeinek többsége ama régi korok folyói és tengerpartjai mentén helyezkedett el, azok ma már az angol Csatorna és az Északi-tenger vizei alatt vannak, bár az angliai parton hármát vagy négyet még mindig nem borított el a víz.

⁷ A foxhalli népek értelmesebb és szellemibb népeinek többsége megőrizte a faji felsőbbrendűségét és megtartotta a kezdetleges vallási szokásait. És ezek az emberek, miután később összekeveredtek a későbbi fajtákkal, Angliából nyugat felé vándoroltak a jég későbbi betörése miatt, és a mai eszkimókként maradtak fenn.

3. A BADONAN-TÖRZSEK

¹ A nyugati foxhalli népek mellett keleten egy másik, a fennmaradásért küzdő műveltségközpont is létezett. E csoport helyileg az északnyugat-indiai hegyek előterében, a Badonan-törzsek között élt, mely nevet Andon ükunokájáról kapták. Ezek az emberek voltak Andon egyedüli olyan leszármazottai, akik sohasem gyakorolták az emberáldozatot.

² E hegyvidéki badoniták egy erdővel körülvett, kiterjedt fennsíkot foglaltak el, melyet folyók szeltek át és amely vadban bővelkedett. A tibeti unokatestvéreik némelyikéhez hasonlóan kezdetleges kőkunyhókban, hegyoldali grottákban és félig földbevált üregekben laktak.

³ Míg az északi törzseknek a jégtől való félelme vált egyre erősebbé, addig azok, akik az eredeti szülőföldjük közelében éltek, a víztől rettegtek. Észlelték a mezopotámiai félszigetnek a világtengerbe való fokozatos süllyedését, és bár a terület többször is kiemelkedett, e fejletlen emberfajták hagyományai a tenger veszélyei és a rendszeresen visszatérő elöntéstől való félelem köré épültek. És e félelem, a folyók áradásaival összefüggő tapasztalataikkal együtt megmagyarázza, hogy miért a hegyvidékeken próbáltak biztonságos életet keresni.

⁴ A Badonan-népektől keletre, az észak-indiai Siwalik-hegyekben található olyan kövületek, melyek az ember és a különféle előemberi csoportok közötti átmenethez minden másnál közelebb állnak.

⁵ ¶ 850.000 évvel ezelőtt a felsőbbrendű Badonan-törzsek irtóhadjáratot kezdtek az alsóbbrendű és állati szomszédai ellen. Kevesebb mint ezer év alatt az e vidékek határterületein élő állati csoportokat megsemmisítették vagy visszaszorították a déli erdőbe. Az alsóbbrendűek kiirtására indított hadjárat kismértékű fejlődést hozott az akkori korszak hegyi törzsei körében. És e fejlettebbé vált badonita emberfajta kevert leszármazottai egy új népként jelentek meg a színtéren — a *neandervölgyi emberfajtaként*.

4. A NEANDERVÖLGYI EMBERFAJTÁK

¹ A neandervölgyiek kiváló harcosok voltak, és sok vidéket bejártak. India északnyugati hegyi központjaiból nyugaton Franciaországig, keleten Kínáig, és dél felé egészen Észak-Afrikáig is eljutottak. Csaknem félmillió évig uralták a világot, amikor is megkezdődött az evolúciós színes emberfajták vándorlása.

² ¶ 800.000 évvel ezelőtt a vadállomány bőséges volt; számos szarvasfaj, továbbá elefántok és vízilovak is előfordultak Európa szerte. Bőséges választék volt a marhafélékből is; lovak és farkasok is éltek mindenfelé. A neandervölgyiek nagy vadászok voltak, és a franciaországi törzsek vezették be elsőként azt a gyakorlatot, hogy először a leg-sikeresebb vadászok választhattak párt maguknak.

³ A rénszarvasnak igen nagy hasznát vették a neandervölgyi népek élelemként, öltözékként és használati tárgyként, mert még a szarvát és a csontját is felhasználták különféle célokra. Műveltségük alacsony szintű volt, de a kvarckavics megmunkálási eljárásban sokat fejlődtek, és csaknem elérték az Andon-korabeli szinteket. Újból használatba jöttek a fadorongokra rögzített nagyobb kvarckavicsok, melyeket baltaként és csákányként használtak.

⁴ ¶ 750.000 évvel ezelőtt a negyedik jégmező már javában úton volt dél felé. A neandervölgyiek a fejlett eszközeikkel lékeket vágtak az északi folyók vizét borító jégben és így a levegőre feljövő halakat meg tudták szigonyozni. E törzsek folyamatosan hátráltak az előrenyomuló jég elől, mely ekkoriban hajtotta végre a legkiterjedtebb európai betörését.

⁵ A szibériai jégmező ezekben az időkben kezdte meg a legdélebbre tartó vonulását, arra kényszerítve az ősembert, hogy délre vonuljon, vissza a szülőföldjei felé. De az emberi faj ekkorra már fajilag olyan mértékben különvált, hogy a fejlődésre képtelen majom-rokonokkal való keveredés veszélye jelentősen csökkent.

⁶ ¶ 700.000 évvel ezelőtt visszahúzódóban volt az egész Európában a legnagyobb, negyedik jégár; az emberek és az állatok visszatértek északra. Az éghajlat hűvös és csapadékos lett, és az ősember megint gyarapodni kezdett Európában és Ázsia nyugati részén. Az erdők fokozatosan észak felé terjeszkedtek azon a szárazföldi területen át, melyet nem is olyan régen még jég borított.

⁷ A nagy jégár csak kevéssé változtatta meg az emlősvilágot. Ezek az állatok fennmaradtak azon a keskeny földszávon, amely a jég és az Alpok között húzódott, és a jégmező visszavonulásával megint csak gyorsan elterjedtek szerte Európában. A szicíliai földnyelven át Afrikából egyenes agyaráú elefántok, széles orrú orrszarvúak, hiénák és afrikai oroszlánok érkeztek, s ezek az új állatok gyakorlatilag kiirtották a kardfogú tigriseket és a vízilovakat.

⁸ ¶ 650.000 évvel ezelőtt az enyhe éghajlat folytatódott. A jégkorközi időszak közepére pedig olyan meleg lett, hogy az Alpokról csaknem teljesen eltűnt a jég és a hó.

⁹ ¶ 600.000 évvel ezelőtt a jég elérte a visszahúzódásának legészakibb pontját, és néhány ezer év szünet után újból délnek indult az ötödik útján. De ötvenezer éven keresztül kevés változás történt az éghajlatban. Európa emberei és állatai kevés változáson mentek keresztül. A korábbi időszak enyhe szárazsága mérséklődött, és az alpesi jégárak mélyen benyúltak a folyó völgyekbe.

¹⁰ ¶ 550.000 évvel ezelőtt az előrenyomuló jégár újból délre szorította az embert és az állatokat. De ekkoriban az embernek már bőven volt helye azon a széles földszávon, mely északkelet felé benyúlt Ázsiába és amely a jégmező és a Földközi-tenger akkoriban kiterjedt fekete-tengeri nyúlványa között terült el.

¹¹ A negyedik és az ötödik eljegesedési időszakok alatt a neandervölgyi emberfajták kezdetleges műveltségének terjedése folytatódott. Ám a fejlődés olyan kismértékű volt, hogy valóban úgy látszott, hogy az értelmes élet új és módosított fajtájának az Urantián való létrehozására irányuló kísérlet meg fog bukni. Csaknem negyedmillió éven keresztül e fejletlen népek vadászva és halászva vándoroltak arrafelé, amerre a javuló időjárás vezette őket, de egészében véve állandó ütemű leépülés ment végbe a felsőbbrendű andoni őseik szintjéhez képest.

¹² ¶ A babonás ember műveltsége e szellemi sötétség időszakában süllyedt a legmélyebb szintre. A neandervölgyiek tényleg nem rendelkeztek vallással a szégyenletes babonaságon felül. Halálosan féltek a felhőktől, közelebből is a különféle ködöktől. A természeti erőktől való félelem kezdetleges vallása fokozatosan kialakult, míg az állatimádat hanyatlott, ugyanis az eszközfejlődés és a bőséges vadállomány miatt e népek kevésbé aggódtak az élelem miatt; a vadászsikereknek a nemi élettel összefüggésbe hozható jutalmakkal való elismerése nagymértékben segítette a vadászok ügyességének fejlődését. Ez az új félelemváltás vezetett oda, hogy e természeti elemek mögé láthatatlan erőket képzeltek, és ennek a tetőpontja később az lett, hogy embereket áldoztak e láthatatlan és ismeretlen fizikai erő megnyerésére. És az emberáldozat e szörnyű szokása az Urantia visszamaradottabb népei körében egészen a huszadik századig fennmaradt.

¹³ E korai neandervölgyieket aligha lehetne napimádóknak nevezni. Inkább a sötétségtől való félelemben éltek; halálosan féltek a sötétség beálltától. Amíg a hold egy kicsit is világított, még megvoltak valahogy, de újhold idején vakrémület fogta el őket és a legkiválóbb férfijaikat és asszonyaikat áldozták fel annak érdekében, hogy a holdat előcsalogassák. Azt korán megtanulták, hogy a nap rendszeresen felkel, de a holdról úgy tartották, hogy csakis akkor tér vissza, ha a törzsbeli társaikat feláldozzák. A faj fejlődésével az áldozás tárgya és célja fokozatosan megváltozott, de az emberáldozatnak a vallási szertartás részeként való felajánlása még sokáig megmaradt.

5. A SZÍNES EMBERFAJTÁK EREDETE

¹ 500.000 évvel ezelőtt India északnyugati hegyeinek Badonan-törzsei egy újabb nagy faji küzdelembe bonyolódtak. E könyörtelen háborúskodás több mint száz évig tartott, és a hosszú harc végén csak mintegy száz család maradt. De e túlélők Andon és Fonta akkoriban élő leszármazottai közül a legértelmesebbek és evolúciós szempontból a legkívánatosabbak voltak.

² És ekkor, e hegyvidéki badoniták között egy szokatlan és különös dolog történt. Az akkoriban lakott hegyvidék északkeleti részén élő egyik férfinak és nőnek *hirtelenül* szokatlanul értelmes gyermekekből álló családja lett. Ez volt a *szangik család*, akik az Urantia mind a hat színes emberfajtájának őseivé lettek.

³ E szangik gyermekek, szám szerint tizenkilencen nemcsak hogy értelmesebbek voltak a társaiknál, hanem a bőrük színe a napfényben különféle árnyalatokat mutatott. E tizenkilenc gyermek között öt vörös, két narancsszín, négy sárga, két zöld, négy kék és két indigó volt. E színek egyre erősebbé váltak, ahogy a gyermekek nőttek, és amikor e fiatalok később a törzsbeli társaikkal párosodtak, akkor minden utódjuk bőrszíne a szangik szülő bőrszínéhez hasonlított.

⁴ És most megszakítom az időrendi beszámolót azzal, hogy felhívom a figyelmet a Bolygóhercegnek a nagyjából ekkoriban való megérkezésére, s külön foglalkozunk az Urantia hat szangik emberfajtájával.

6. AZ URANTIA HAT SZANGIK EMBERFAJTÁJA

¹ Egy átlagos evolúciós bolygón a hat színes evolúciós emberfajta egymás után jelenik meg; először a vörös ember fejlődik ki, és korszakokon át járja a világot, mielőtt a többi színes fajta megjelenne. Mind a hat emberfajta egyidejű megjelenése az Urantián, *és egy családban*, rendkívül szokatlan dolog volt.

² A korai andonfiak megjelenése az Urantián szintén valami új dolog volt a Sataniában. A helyi csillagrendszerben a sajátakarátú teremtmények ilyen fajtája egyetlen másik világon sem fejlődött ki a színes evolúciós emberfajták előtt.

³ ¶ 1. *A vörös ember.* E népek az emberi faj figyelemre méltó példányai voltak, sok tekintetben felsőbbrendűeknek tekinthetők Andonnál és Fontánál. Roppant értelmes csoportot alkottak és a szangik gyermekek közül elsőként ők fejlesztettek ki törzsi polgárosodott társadalmat és kormányzást. Mindig egynejeűek voltak; még a kevert leszármazottaik is csak ritkán gyakorolták a többnejűséget.

⁴ Később komoly és hosszan tartó nézeteltérésük támadt a sárga testvéreikkel Ázsiában. Segítette őket, hogy már korán feltalálták az íjat és a nyilat, viszont sajnálatosan sokat örökölték elődeik azon hajlamaiból, hogy egymás ellen is harcoljanak, és ez úgy meggyengítette őket, hogy a sárga törzsek ki tudták szorítani őket az ázsiai földrészről.

⁵ Nagyjából nyolcvanötezer évvel ezelőtt a vörös emberfajta viszonylag tisztavérű maradékai együtt átkeltek Észak-Amerikába, és nem sokkal később a Bering földnyelv elsüllyedt, melynek következtében elszigetelődtek. Egyetlen vörös ember sem tért vissza többé Ázsiába. Viszont Szibériában, Kínában, Közép-Ázsiában, Indiában és Európában a fajtájukból sokat hagytak hátra más színes emberfajtákkal összekeveredve.

⁶ Az Amerikába átkelt vörös ember a régi származási helyének sok tanítását és hagyományát magával vitte. A közvetlen ősei megismerkedtek a Bolygóherceg világgözpontjának későbbi tevékenységeivel. De az Amerikák elérését követően a vörös emberek rövidesen elkezdtek elhagyni e tanokat, és nagyfokú hanyatlás ment végbe az értelmi és a szellemi műveltségükben. E népek nagyon hamar újra vadul egymásnak estek, és úgy tűnt, hogy e törzsi háborúk eredményeként a viszonylag tisztavérű vörös fajta e maradékai gyorsan kihalnak.

⁷ Úgy látszott, hogy e nagymértékű visszafejlődés eredményeként a vörös emberek kipusztulnak, amikor, mintegy hatvanötezer évvel ezelőtt, vezetőjüként és szellemi megszabadítójukként megjelent Onamonalonton. Átmeneti békét teremtett az amerikai vörös emberek között és újjáélesztette a köreikben a „Nagyszellem” imádatát. Onamonalonton kilencvenhat évet élt és főhadiszállását a nagy kaliforniai vörösfák erdejében tartotta fenn. A későbbi leszármazottai közül sokan máig is fennmaradtak a feketelábú indiánok között.

⁸ Az idő múlásával Onamonalonton tanításai ködös hagyományokká lettek. A testvérharcok folytatódtak, és e nagy tanító korát követően újabb vezetőnek már nem sikerült békét teremtenie közöttük. Az értelmesebb fajták közül egyre több tűnt el e törzsi küzdelmekben; egyébként ezek az ügyes és értelmes vörös emberek nagy polgárosodott társadalmat építettek volna ki az észak-amerikai földrészen.

⁹ A Kínából Amerikába való átkelést követően az északi vörös ember többé nem került kapcsolatba más világi hatásokkal (kivéve az eszkimókat) addig, amíg később végül felfedezte őket a fehér ember. Felettébb szerencsétlen dolog, hogy a vörös embernek szinte egyáltalán nem adatott meg a lehetőség, hogy a későbbi ádámi fajtával való keveredés révén továbbfejlődjön. És mivel ez volt a helyzet, a vörös ember nem tudott a fehér ember fölé kerekedni, és szolgálni sem akarta őt. Ilyen körülmények között, ha két emberfajta nem keveredik, akkor az egyik vagy a másik kipusztul.

¹⁰ ¶ 2. *A narancsszín ember.* Ezen emberfajta kiemelkedő sajátossága az volt, hogy különös késztetést érzett az építésre, szívesen építettek bármit, még akár óriási kőkupacokat is emeltek, csak hogy meglássák, hogy melyik törzs képes nagyobb halmot rakni. Bár nem voltak haladó népek, mégis sokat tanultak a Herceg tanodáiban és képviselőket is küldtek oda, hogy további ismereteket szerezzenek.

¹¹ A narancsszín emberfajta volt az első, mely a déli irányba, Afrika felé haladó partvonal mentén útnak indult, ahogy a Földközi-tenger nyugat felé visszahúzódott. De igazán biztosan sohasem vetették meg a lábukat Afrikában, a később érkező zöld fajta pedig kipusztította őket.

¹² E nép még eltűnése előtt sokat veszített a műveltségi és szellemi háttéréből. Azonban a felsőbbrendű lét nagy újjáéledésére került sor Porshunta, a bölcs vezetőjük működésének eredményeként, aki e szerencsétlen emberfajta ragyogó elméje volt, s ő segítette őket, amikor a központi településük Armageddonban volt mintegy háromszázezer évvel ezelőtt.

¹³ A narancsszín és a zöld ember között az utolsó nagy küzdelem Egyiptomban, a Nílus-völgy alsó szakaszán zajlott. E hosszú csatát majdnem száz évig vívták, és a végén a narancsszín fajtából csak kevesen maradtak életben. E népek szétszóródott maradékait a zöld, majd később a megérkező indigó emberek olvasztották magukba. De emberfajtaként a narancsszín ember mintegy százezer évvel ezelőtt megszűnt létezni.

¹⁴ ¶ 3. *A sárga ember.* Az ősi sárga törzsek voltak az elsők, melyek felhagytak a vadászattal, letelepült közösségeket alapítottak, és kialakították a mezőgazdaságra épülő házi életet. Értelmileg némiképp alsóbbrendűek voltak a vörös emberhez képest, viszont társadalmilag és csoportosan az összes szangik nép fölé kerekedtek a faji polgárosodás fejlődésének előmozdítása terén. Lévéen, hogy a különböző törzsek kialakították a testvériesség szellemét, megtanultak egymással viszonylagos békességben élni, ezért lehettek képesek a fokozatos ázsiai terjeszkedésük során a vörös embert kiszorítani e területekről.

¹⁵ Ők messzire kerültek a világ szellemi központjának hatásövezetétől, és a Kaligaszta-féle elfordulás idején nagy sötétségbe süllyedtek; ám e nép fényes korszaka köszöntött be, amikor Szinglangton, mintegy százezer évvel ezelőtt, átvette e törzsek vezetését és meghirdette az „Egy Igazság” imádatát.

¹⁶ A sárga emberfajta viszonylag nagy egyedszámban való túlélése annak volt köszönhető, hogy a törzsek között béke honolt. Szinglangton korától az újkori Kína napjaiig a sárga fajta mindig is az Urantia legbékésebb nemzetei közé tartozott. Ez az emberfajta a később behozott ádámi fajta örökségéből kicsiny, de hathatós részt kapott.

¹⁷ ¶ 4. *A zöld ember.* A zöld fajta az ősemberek legkevésbé rátermett csoportjai közé tartozott, és a különféle irányokba való kiterjedt vándorlásaik eredményeként nagyon meggyengültek. A szétszóródásukat megelőzően e törzsek nagy műveltségi megújulást éltek át Fantad vezetése alatt mintegy háromszázötvenezer évvel ezelőtt.

¹⁸ A zöld fajta három nagyobb részre bomlott: Az északi törzseket a sárga és a kék emberfajta igazta le, vetette rabszolgasorba és olvasztotta be. A keleti csoport a korabeli indiai népekkel olvadt össze, és a maradékaik még ma is közöttük élnek. A déli nemzet Afrika területére lépett, ahol megsemmisítették a velük csaknem ugyanolyan mértékben alsóbbrendű narancsszín unokatestvéreiket.

¹⁹ Sok tekintetben a két csoport egyenrangú volt e küzdelemben, hiszen mindkettőben megvoltak az óriások rendjének sajátosságai, számos vezetőjük több mint két és fél méter magasra nőtt. A zöld ember ezen óriás fajtái leginkább e déli vagy egyiptomi nemzetre korlátozódtak.

²⁰ A győztes zöld emberek maradékait később az indigó emberfajta olvasztotta magába, mely a színes népek közül utolsóként fejlődött ki és vándorolt el a faji szétszóródás eredeti szangik központjából.

²¹ ¶ 5. *A kék ember.* A kék emberek egy nagyszerű népet alkottak. Már korán feltalálták a gerelyt és később kifejlesztették az újkori polgárosodott társadalom számos eszközének kezdetleges változatait is. A kék ember a vörös ember agyi teljesítőképességével és a sárga ember lelki és érzelmi adottságaival rendelkezett. Az ádámí leszármazottak a leginkább őket részesítették előnyben a később még létező összes színes emberfajta közül.

²² A korai kék ember fogékony volt a Kaligasztia herceg kísérete által terjesztett tanok iránt és ezért ezen áru- vezető vezetők későbbi torz tanai nagy zavart okoztak a köreikben. A többi kezdetleges emberfajta-hoz hasonlóan sohasem voltak képesek úrrá lenni a Kaligasztia-féle árulás okozta zűrzavaron, és sohasem tudták teljesen legyőzni a bennük lévő készletet, hogy egymással háborúzzanak.

²³ Kaligasztia bukása után mintegy ötszáz évvel a tanulás és a vallás egy kezdetleges — ám nem kevésbé valódi és jótékony hatású — formájának általános újjáéledésére került sor. A kék emberfajta nagy vezetője Orlandof lett, aki sok törzset visszavezetett az igaz Isten imádatára, akit ő a „Legnagyobb Főnöknek” nevezett. Ez volt a kék ember legnagyobb mértékű előrelépése a későbbi időkig, amikor is ezt az emberfajta- nagymértékben továbbfejlesztette az ádámí fajtával való keveredés.

²⁴ A korai kőkorszak európai kutatói és feltárói leginkább ezeknek az ősi kék embereknek a szerszámaikat, csontjait és tárgyi leleteit ássák ki a földből, mert ez az emberfajta egészen a legújabb korig élt Európában. Az Urantia úgynevezett *fehér fajtái* ezeknek a kék embereknek a leszármazottai, melyeket először a sárga és a vörös emberfajta- val való kismértékű keveredés módosított, később pedig nagymértékű fejlődést hozott az, hogy az ibolyaszín emberfajta nagyobb hányadát olvasztották magukba.

²⁵ ¶ 6. *Az indigó emberfajta.* Ahogy a vörös ember volt a legfejlettebb az összes szangik nép közül, úgy a fekete ember volt a legkevésbé fejlett. Ők vándoroltak el utolsóként a hegyvidéki otthonaikból. Afrikába mentek, ahol elfoglalták a földrészt és ott is maradtak a mai napig, kivéve, amikor időről időre elhurcolták őket rabszolgákként.

²⁶ Ezeket az Afrikában elszigetelődött indigó népeket a vörös emberhez hasonlóan kevésbé vagy még inkább semennyire sem érintette az a faji felemelkedés, melyet az ádámí vér megújító hatása biztosíthatott volna. Egyedül lévén Afrikában, az indigó emberfajta kevés előrehaladást mutatott egészen Orvonon idejéig, amikor is nagy szellemi ébredésre került sor. Bár később csaknem teljesen elfelejtették az Orvonon által hirdetett „Istenek Istenét”, azért

nem teljesen veszítették el az Ismeretlen imádata iránti gyakorlat; legalábbis néhány ezer évvel ezelőttig még fenntartották annak egyfajta imádatát.

²⁷ A visszamaradottságuktól függetlenül ezek az indigó népek is pontosan ugyanolyan megbecsülést élveznek a mennyei hatalmak előtt, mint bármely más földi emberfajta.

²⁸ ¶ Ezek voltak a különböző emberfajták közötti heves küzdelmek korszakai, azonban a Bolygóherceg központja közelében a felvilágosultabb és újabban felkészített csoportok viszonylagos összhangban éltek egymással, bár a világi emberfajták nagy műveltségi meghódítására nem került sor e rendszer összeomlásának kezdetéig, melyet a Lucifer-féle lázadás kitörése váltott ki.

²⁹ ¶ Mindeme különféle népek időről időre műveltségi és szellemi megújulást éltek meg. A Bolygóherceg kora utáni időkben Manszant volt az egyik nagy tanító. De csak azokról a kiemelkedő vezetőkről és tanítókról teszünk említést, akik egy egész emberfajta- befolyásoltak és ösztönöztek kiemelkedően. Az idő múlásával a különböző vidékeken sok kisebb tanító tűnt fel; és mindezek együttesen nagymértékben hozzájárultak azon jótékony hatások összességéhez, melyek a műveltségi társadalmat a teljes összeomlástól megmentették, különösen azokban a hosszú és sötét korokban, melyek a Kaligasztia-féle lázadás és Ádám megérkezése közé estek.

³⁰ ¶ Számos jó és elégséges oka van annak a tervnek, hogy a tér világain három vagy hat színes emberfajta fejlődjön ki. Bár az urantiai halandók a helyzetük miatt nem érthetik meg az összes ilyen okot, azért felhívjuk a figyelmet a következőkre:

³¹ 1. A felsőbbrendű fajták természetes kiválogatódásának, elkülönült túlélésének széleskörű kibontakozása szempontjából elengedhetetlenül szükséges a változatos- ság.

³² ¶ 2. A különböző népek keveredéséből erősebb és jobb fajták származnak, amennyiben e különböző fajták felsőbbrendű örökítőtenyező- hordozói. És az urantiai emberfajta- javára is szolgált volna egy ilyen korai össze- olvadás, feltéve, hogy ez az egyesített nép később hatékonyan továbbfejlődhetett volna a felsőbbrendű ádámí fajtá- val való alapos keveredés révén. Egy ilyen kísérlet elvégzése az Urantián a jelenlegi faji körülmények között rettenetes hatású lenne.

³³ ¶ 3. A versengést egészségesen gerjeszti a faji elkülönülés.

³⁴ ¶ 4. Az emberfajták közötti, illetőleg az egyes fajtá- kon belül a csoportok közötti különbségek lényegesek az emberi türelem és felebaráti szeretet kifejlődése szempont- jából.

³⁵ ¶ 5. Az emberi faj hasonmúsége mindaddig nem kívánatos, amíg a fejlődő világ népei nem jutnak el a szelle- mi fejlődés viszonylag magasabb szintjeire.

7. A SZÍNES EMBERFAJTÁK SZÉTSZÓRÓDÁSA

¹ Amikor a szangik család színes leszármazottai elkezdtek sokasodni, és ahogy megtalálták a módját a szomszédos területekre való terjeszkedésnek, az ötödik eljegesedés, mely a földtan kutatóinak számítása szerint a harmadik volt, már javában dél felé haladt Európán és Ázsián át. E korai színes fajtákat a szülőhelyük jégkorszakának zordonsága és nehézségei rendkívül próbára tették. E jégár olyan kiterjedt volt Ázsiában, hogy a Kelet-Ázsiába irányuló vándorlást évezredekre megakadályozta. És ezek az emberfajták egészen addig nem tudták elérni Afrikát, amíg a jég később, Arábia kiemelkedését követően, a Földközi-tenger vidékéről vissza nem húzódott.

² És ezalatt a csaknem százezer év alatt e szangik népek ellepték a hegyek előtereit és egymással többé-kevésbé keveredtek is, ama különös, ámde természetes ellenszenv ellenére, mely már korán megnyilvánult a különböző emberfajták között.

³ A Bolygóherceg és Ádám kora között India vált a föld színén valaha is létezett leginkább világpolgári népesség központjává. Szerencsétlen dolog azonban, hogy e keverékben oly nagy mértékben képviseltette magát a zöld, a narancsszín és az indigó fajta. E másodrendű szangik népek könnyű és kellemes létet találtak a déli területeken, és sokuk később elvándorolt Afrikába. Az elsőrendű szangik népek, a felsőbbrendű fajták kerültek a forró égövi területeket, a vörös ember Ázsia felé, északkeletre vándorolt, szorosán a nyomában haladt a sárga ember, míg a kék emberfajta északnyugatra, Európába költözött át.

⁴ A vörös emberek már korán megkezdték az északkelet felé való vándorlást a visszahúzódó jég nyomában, elkerülve az indiai hegységet és elfoglalva Ázsia egész északkeleti részét. Szorosán követték őket a sárga törzsek, akik később Ázsiából Észak-Amerikába szorították át őket.

⁵ Ázsiából való távozásukkor a vörös emberfajta viszonylag egyenesági maradékai tizenegy törzset alkottak és szám szerint kevéssel több mint hétezer férfiból, nőből és gyermekből álltak. E törzsetek elkísérte három kisebb, kevert eredetű csoport, melyek közül a legnagyobb a narancsszín és a kék fajta keverékéből állt. E három törzs igazán sohasem barátkozott a vörös emberrel és hamar délbre is húzódtak, Mexikóba és Közép-Amerikába, ahol később csatlakozott hozzájuk a sárgák és vörösek keverékének egy kisebb csoportja. E népek a vegyes házasságok révén mind egyesültek és egy új, összeolvadt emberfajtát alapítottak, mely a tisztavérű vörös embereknél sokkal kevésbé volt harcias. Ötezer éven belül ez az összeolvadt emberfajta három csoportra szakadt, létrehozva a mexikói, a közép-amerikai és a dél-amerikai polgárosodott társadalmakat. A dél-amerikai ág egy kevés ádámi vérből is részesült.

⁶ A korai vörös és sárga emberek bizonyos mértékben keveredtek Ázsiában, és ennek az egyesülésnek az utódai kelet felé és a déli tengerpartok mentén továbbvándoroltak, míg végül a gyorsan gyarapodó sárga emberfajta a

félszigetekre és a közeli tengeri szigetekre szorította őket. Ezek a mai barna emberek.

⁷ A sárga emberfajta folytatta Kelet-Ázsia központi területeinek megszállását. A hat színes emberfajta közül ők maradtak fenn a legnagyobb számban. Míg a sárga emberek időnként vívtak ugyan faji háborút, de nem folytattak olyan állandó és könyörtelen irtóhadjáratokat, mint a vörös, a zöld és a narancsszín emberek. E három emberfajta gyakorlatilag kiirtotta önmagát, mielőtt a más fajú ellenségeik megsemmisítették volna őket.

⁸ Lévén, hogy az ötödik eljegesedés nem volt nagy kiterjedésű Európa déli részén, ezért e szangik népek északnyugatra való vándorolása előtt részlegesen nyitva állt az út; és a jég visszahúzódásával a kék emberek néhány más, kisebb faji csoporttal együtt az andoni törzsek régi útvonalai mentén nyugat felé vándoroltak. Több hullámban szállták meg Európát, elfoglalva a földrész legnagyobb részét.

⁹ Európában hamarosan szembekerültek a korai és közös ősük, Andon neandervölgyi leszármazottaival. Ezeket a régebbi neandervölgyi népeket a jég dél és kelet felé szorította, s így abba a helyzetbe kerültek, hogy a szangik törzsekből származó, betörő unokatestvéreikkel rövid idő alatt összetalálkoztak és magukba olvasztották őket.

¹⁰ Általában és kezdetben a szangik törzsek értelmesebbek és a legtöbb szempontból messze felsőbbrendűek voltak a korai andoni pusztai emberek leépült leszármazottainál; és ezekkel a szangik törzsekkel való keveredés a régebbi neandervölgyi népek közvetlen faji fejlődését hozta magával. E szangik, pontosabban kékemberi vérátömlesztés felelős a neandervölgyi népek ama látványos fejlődéséért, melyet azok az egyre értelmesebb törzsek egymás utáni hullámai hoztak, amelyek kelet felől söpörtek végig Európán.

¹¹ A következő jégkorszaki időszakban ez az új neandervölgyi emberfajta Angliától Indiáig elterjedt. A kék emberfajta maradékai, melyek a régi perzsi félszigeten maradtak, később összeolvadtak más fajtákkal, elsősorban a sárgával; és az így létrejött keverék fajta, melyet később az ádámi ibolyaszín emberfajta némileg továbbfejlesztett, az újkori arabok barna bőrű vándorló törzseiként maradt fenn.

¹² ¶ Ha valaki megkísérelné meghatározni a mai népek szangik őseit, figyelembe kellene vennie a faji jellegzetességek ama későbbi fejlődését, melyet az ádámi vérvonallal való későbbi keveredés eredményezett.

¹³ ¶ A felsőbbrendű emberfajták az északi vagy mérsékelt éghajlatokat keresték, míg a narancsszín, a zöld és az indigó fajták egymás után vándoroltak át Afrikába azon az újonnan kiemelkedett földnyelven át, mely a nyugat felé visszatérő Földközi-tengert az Indiai-világtengertől elválasztotta.

¹⁴ A faji eredetük központjából utolsóként elvándorló szangik népek az indigó emberek voltak. Nagyjából akkor, amikor a zöld ember leöldöste a narancsszín fajtát

Egyiptomban és mindeközben maga is erősen meggyengült, megindult a nagy fekete népvándorlás Palesztinán keresztül a tengerpart mentén; és később, amikor ezek a fizikailag erős indigó népek lerohanták Egyiptomot, pusztán a számbeli túlerejük révén kipusztították a zöld embert. Ezek az indigó fajták magukba olvasztották a narancsszín ember maradványait és a zöld ember állományának nagy részét is, és e faji összeolvadás révén bizonyos indigó törzsek jelentős fejlődésen estek át.

¹⁵ Tehát Egyiptomot először a narancsszín ember uralta, majd a zöld, akiket az indigó (fekete) ember követett, még később pedig az indigó, a kék és a módosult zöld emberek egy keverék fajtája. De már jóval Ádám megérkezése előtt az európai kék emberek és az arabiai kevert fajták kiszorították az indigó fajt Egyiptomból és messze délre űzték az afrikai földrészen.

¹⁶ A szangik népvándorlások lezárulásának kezdetével a zöld és a narancsszín fajta már eltűnt, a vörös ember Észak-Amerikát, a sárga ember Kelet-Ázsiát, a kék ember Európát birtokolja, az indigó fajta pedig Afrikába húzódott vissza. India a másodrendű szangik fajtáknak ad otthont, a barna ember pedig, mely a vörös és a sárga keveréke, az ázsiai partok mentén elhelyezkedő szigeteket uralja. Dél-Amerika hegyvidékeit egy, a felsőbbrendűség kibontakoztatásában nagy lehetőségekkel rendelkező összeolvadt emberfajta foglalja el. A tisztább vérű andonfiak Európa, valamint Izland, Grönland és Észak-Amerika északkeleti, szélsőséges éghajlatú északi vidékein élnek.

¹⁷ ¶ A jégár legnagyobb kiterjedésének időszakában a legnyugatibbra élő andoni törzsek nagyon közel kerültek ahhoz, hogy a jég a tengerbe szorítsa őket. Évekig a mai Anglia szigetének egy keskeny déli sávjában éltek. És e visszatérő jégkori előrenyomulások miatt végül a tengerre kényszerültek, amikor a hatodik és egyben utolsó eljegesedés megjelent. Ők voltak az első tengeri kalandozók. Hajókat építettek és új földek felkutatásába kezdtek, melyekről azt remélték, hogy mentesek lesznek a szörnyű jég-

özönöktől. És néhányan el is érték Izlandot, mások pedig Grönlandot, de a nagytöbbségük éhen és szomjan veszett a nyílt tengeren.

¹⁸ Kevéssel több mint nyolcvanezer évvel ezelőtt, röviddel azt követően, hogy a vörös ember betette a lábát Észak-Amerika északnyugati részébe, az északi tengerek felől érkező hideg és a grönlandi helyi jégmezők előrenyomulása az urantiai őslakosok eszkimó leszármazottait egy jobb föld, új otthon keresésére kényszerítette; és ez sikerült is nekik, biztonságosan átkeltek az akkoriban Grönlandot Észak-Amerika északkeleti földtömegeitől elválasztó keskeny földnyelveken. Nagyjából kétezer-egyszáz évvel a vörös ember Alaszkába érkezése után érték el a földrészt. Később a kék ember kevert fajtáinak egy része nyugat felé vándorolt és összeolvadt az újabb keletű eszkimókkal, és ez kis mértékben jótékony hatással volt az eszkimó törzsekre.

¹⁹ Körülbelül ötezer évvel ezelőtt egy indián törzs és egy magányos eszkimó csoport véletlenül összetalálkozott a Hudson-öböl délkeleti partjain. A két törzs igen nehezen tudott érintkezni egymással, de nagyon hamar vegyes házasságok jöttek létre és ennek eredményeként ezeket az eszkimókat a nagyobb létszámú vörös nép magába olvasztotta. És ez az egyetlen kapcsolatfelvétel az észak-amerikai vörös ember és bármely más emberfajta között, a mintegy ezer évvel ezelőtti időig, amikor is a fehér ember először lépett az atlanti-világtengeri partra.

²⁰ ¶ E régi idők küzdelmeit a bátorság, a merészség, sőt a hősiesség jellemezte. És mi mindannyian sajnáljuk, hogy a korai őseitek e kiváló és határozott jellemvonásai közül oly sok kiveszett a későbbi emberfajtákból. Bár értékeljük a fejlődő polgárosodott társadalmaitok számos szempontból való tökéletesedését, azért hiányoljuk a korai őseitek nagyszerű állhatatosságát és nemes odaadását, mely gyakran a nagyság és a fenségesség határait súrolta.

²¹ [Közreadta egy, az Urantián állandó beosztásban lévő Élethordozó.]